

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอนุรักษ์ มาประณีต ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ๑๖/๒๕๖๑

วันที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

ความเห็น

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๖๐ ให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ แต่ให้ยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่

ให้ผู้ซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่ได้รับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ และให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตอบแทนตามมาตรา ๓๒ โดยให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งเพราะลาออก โดยให้คำนวณระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจนถึงวันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่

ในกรณีผู้ซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปตามวรรคหนึ่ง ตาย ลาออก หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ไม่ว่าด้วยเหตุใด และมีผู้ซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปไม่ถึงกึ่งหนึ่ง ให้นำความในมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๓ อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุข ทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์กฤษฎีกา และหน่วยงานของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม

มาตรา ๒๖ การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุนเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

มาตรา ๒๗ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม

พิจารณาแล้วเห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เป็นไปเพื่อประโยชน์ สาธารณะ ในอันที่จะทำให้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับกระบวนการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติชุดใหม่ตามบทบัญญัติที่ได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับหลักการสากลแล้วมีผลใช้บังคับโดยทันที และให้กระบวนการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่เริ่มต้นตั้งแต่วันแรก ที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ จึงกำหนดให้ประธานและกรรมการฯ ชุดเดิม ต้องพ้นจาก ตำแหน่งนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ แต่ให้ยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่าประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่แต่งตั้งขึ้นใหม่ จะเข้ารับหน้าที่ เห็นว่าในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการฯ อยู่ในเวลาที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง และผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้รับแต่งตั้งโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่านเพื่อนำไปสู่การจัดทำรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บุคคลโดยทั่วไปย่อมคาดหมายได้ว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหลักการของ รัฐธรรมนูญและกฎหมายโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์กรต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ประกอบกับมาตรา ๖๐ วรรคสอง ได้บัญญัติให้ประธานและกรรมการฯ ชุดเดิม ซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ ต่อไปมีสิทธิได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่ได้รับอยู่ในวันก่อน วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับและให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตอบแทนตามมาตรา ๓๒ โดยให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งเพราะลาออกโดยให้คำนวณระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจนถึงวันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่ ประกอบกับพระราชบัญญัติเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และ ประโยชน์ตอบแทนอื่นของประธานกรรมการและกรรมการในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ กำหนดให้ประธานและกรรมการฯ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนวันที่ พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเพิ่มขึ้น เฉพาะในส่วนที่ขาดอยู่ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ตามอัตราและ ช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ ซึ่งมีผลทำให้ประธานและกรรมการฯ ชุดเดิมได้รับเงินเดือนและ เงินประจำตำแหน่งเพิ่มขึ้นจากวันที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามกฎหมายฉบับเดิม จึงถือได้ว่า

บรรดากฎหมายที่เกี่ยวข้องได้เยียวยาและชดเชยความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากการที่ต้องพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ อันเป็นกฎหมายที่ค้ำนึ่งถึงประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ส่วนรวมที่จะได้รับและผลกระทบต่อสิทธิประโยชน์อันพึงคาดหมายได้ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ต้องสูญเสียไปอันเนื่องมาจากกฎหมายนั้น และได้ค้ำนึ่งถึงความถูกต้องเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามหลักความได้สัดส่วนพอเหมาะพอควรแก่กรณี ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๒๖

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่ากรรมการร่างรัฐธรรมนูญและสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ตรากฎหมายให้กรรมการในองค์กรอิสระอื่นยังคงดำรงตำแหน่งต่อไปโดยมิได้ให้พ้นจากตำแหน่ง เฉกเช่นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญเดียวกันให้แตกต่างกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ บัญญัติให้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน อันเป็นหลักการที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้องค์กรต่าง ๆ ของรัฐต้องปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน และปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ดังนั้น การปฏิบัติต่อบุคคลต่างประเภทกันแตกต่างกันออกไปย่อมสามารถกระทำได้และมีใช้การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพียงแต่ต้องมีเหตุผลที่หนักแน่นควรค่าแก่การรับฟังและมุ่งหมายเพื่อรักษาหรือก่อให้เกิดประโยชน์สาธารณะ โดยประโยชน์สาธารณะนั้นต้องเป็นประโยชน์สาธารณะที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประสงค์จะให้ความคุ้มครอง เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง แล้วเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของบทบัญญัติมาตราดังกล่าวที่บัญญัติให้ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับพ้นจากตำแหน่ง นับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ แต่ให้ยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่นั้น สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้พิจารณาถึงภารกิจ เหตุผล ความจำเป็น และความเหมาะสมขององค์กรทั้งในเรื่ององค์ประกอบหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติเป็นสำคัญ อันเป็นอำนาจที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้

สภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นผู้กำหนดการดำรงตำแหน่งต่อไปเพียงใดของผู้ดำรงตำแหน่งตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ภายใต้ความเหมาะสมกับสภาพบ้านเมืองในระยะเริ่มแรก อันเป็นการยอมรับในหลักการของความแตกต่างระหว่างหน้าที่และอำนาจขององค์กรอิสระแต่ละองค์กร ประกอบกับคุณสมบัติเฉพาะของบุคคลในด้านความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ รวมถึงหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีลักษณะเฉพาะในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งแตกต่างไปจากองค์กรอิสระอื่น การที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ตราบทบัญญัติมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง ให้การดำรงตำแหน่งต่อไปของประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยพิจารณาถึงบริบทตามที่กล่าวมาข้างต้น จึงมิได้มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม หรือขัดต่อหลักความเสมอภาคแต่ประการใด ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗

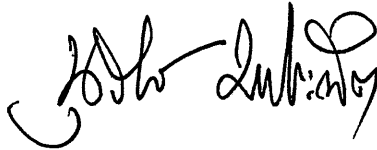
นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคสอง ยังกำหนดให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตอบแทนตามมาตรา ๓๒ โดยให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งเพราะลาออก โดยให้คำนวณระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจนถึงวันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่ โดยให้นำอัตราเงินเดือนคูณด้วยจำนวนปีที่ดำรงตำแหน่ง เศษของปีให้นับเป็นหนึ่งปี การที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดสิทธิประโยชน์ให้เพิ่มขึ้นจากพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่มีได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการจ่ายเงินบำเหน็จไว้ จึงถือเป็นการเยียวยาผู้ฟ้องคดีทั้งสองอย่างเป็นธรรมและเหมาะสมแล้ว การตรากฎหมายดังกล่าวจึงมิได้เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่เกินสมควรแก่เหตุแต่ประการใด และบทบัญญัติดังกล่าวก็ใช้บังคับเป็นการทั่วไปกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทุกคนที่ยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ อันเป็นการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติคนใดคนหนึ่งเป็นการเจาะจง ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๖๐ วรรคสอง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า การที่ตนเองไม่ได้รับค่ารับรองหมาจ่ายเป็นรายเดือนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ วรรคสอง จะเป็นการจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ นั้น เห็นว่า เงินค่ารับรองหมาจ่ายเป็นรายเดือนนี้กฎหมายได้บัญญัติให้มีขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีเจตนารมณ์ประสงค์จะจ่ายให้แก่ผู้ดำรง

ตำแหน่งเป็นประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะได้รับการสรรหาใหม่ ซึ่งจะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญและเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกตามกระบวนการสรรหาที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สอดคล้องกับหลักสากลเกี่ยวกับกระบวนการได้มาซึ่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ต้องมาจากความหลากหลายของทุกภาคส่วน อีกทั้งผู้ที่ได้รับการสรรหาใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ นั้น มีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่เพิ่มมากขึ้นและแตกต่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หลายประการ กฎหมายจึงกำหนดให้จ่ายเงินค่ารับรองเหมาจ่ายเป็นรายเดือน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติหน้าที่ ประกอบกับประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดเดิมได้พ้นจากสถานะการเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไปแล้ว แต่โดยผลของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง ยังคงให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าวเพื่อมิให้การปฏิบัติภารกิจงานด้านต่าง ๆ ต้องหยุดชะงักในระหว่างการดำเนินการสรรหาประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่อยู่เท่านั้น จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่ารับรองเหมาจ่ายเป็นรายเดือนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้

ด้วยเหตุนี้การไม่จ่ายค่ารับรองเหมาจ่ายเป็นรายเดือนตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนด ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าเงินประจำตำแหน่งของประธานกรรมการหรือกรรมการให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนั้น จึงมิได้เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด ดังนั้น การที่บทบัญญัติมาตรา ๖๐ วรรคสอง มิได้บัญญัติรับรองสิทธิในการได้รับค่ารับรองเหมาจ่ายเป็นรายเดือนตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ วรรคสอง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ แต่ประการใด

ด้วยเหตุคงที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว จึงมีความเห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า
ด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ไม่ขัด
หรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

(นายอนุรักษ์ มาประสิทธิ์)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ